společnosti komanditní vésti exekuci bezprostředně na jmění jednotlivých společníků. je-li výpisem z obchodního rejstříku prokázáno že ten, proti němuž exekuce se vede, náleží ke společnosti.

Při tom nutno uvážiti, že společnost jest vlastně jen výběrčím daně z obratu, jejíž odvedení chce si stát právě tímto přísným ručením osob odpovědných za správu zajistiti.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu nevyhověl. Odůvodnění: Stěžovateli se nepodařilo vyvrátiti správné a výstižné důvody rekursního soudu, ze kterých byl návrh na povolení exekuce zamítnut. Z pravidla §§ů 7 a 9 ex. ř., že exekuce může býti povolena jenom proti dlužníku uvedenému v exekučním titulu, zná zákon pouze dvě výjimky. První v §u 9 ex. ř., bylo-li veřejnými nebo veřejně ověřenými listinami prokázáno, že závazek určený exekučním titulem přešel na osobu, proti které se navrhuje exekuce, druhou v §u 11 ex. ř., zní-li exekuční titul proti veřejné obchodní neb komanditní společnosti a exekuce se vede proti jejím osobně ručícím společníkům. V daném případě nejde o žádnou z těchto dvou výjimek, jmenovitě nelze na něj rozšiřovati výjimku §u 11 ex. ř., založenou na solidárním závazku osobně ručících společníků za dluhy společnosti podle čl. 112 a 150 obch. zák., jenž se podstatně liší od ručení členů představenstev výdělkových a hospodářských společenstev, podle zákona z 9. dubna 1873 čís. 70 ř. zák. Ustanovení §u 8 zákona z 11. prosince 1919, čís. 658 sb. zák. o dani z obratu, že osoby odpovědné za správu korporace nebo společnosti ručí za její daň, může býti leda snad důvodem ku předpisu daně v řízení správním, tedy k vydání exekučního titulu, ač o tom v citovaném zákoně samém přímého ustanovení není, ale nemůže exekuční titul nahraditi.

Rozh. nejvyš. soudu z 2. října 1925, R II 290/25.

Dr. Vladimír Jeřábek.

Není nevčasnou žaloba o zrušení spoluvlastnictví společného domu podle §u 830 obč. zák., namítá-li žalovaná pouze, že prodejem domu společného pozbyta by bezplatného bytu a provozovny k mandlování prádla.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Dovolání uplatňující pouze dovolací důvod §u 503 čís. 4 c. ř. s., spatřuje nesprávné právní posouzení odvolacího soudu v jeho názoru, že újma, která by dovolatelce vznikla prodejem

společného domu, že by totiž pozbyla bezplatného bytu a místnosti, ve které provozuje mandlování prádla ve společném domě, nemůže brániti rozdělení společné věci.

Jest přisvědčiti mínění odvolacího soudu, že nelze se nadíti, že by v nedlouhém čase pominul nedostatek bytů, který jest zjevem poválečným, již více let trvajícím, zvláště při nynějším všeobecném poklesu stavebního podnikání. Má tedy bytový nedostatek ráz trvalý, a nemůže jím býti odůvodněn dočasný odklad zákonného práva spoluvlastníkova na zrušení společenství majetku mezi rozvedenými manžely, byť i prodejem společné nemovitosti byla dovolatelka připravena o dosavadní výhodu bezplatného bytu a provozovny, ježto tímto jejím osobním prospěchem nemůže býti na neurčito odsunován zákonný právní nárok spoluvlastníkův na prodej společné věci podle §u 830 obč. zák.

Nabízela-li se ostatné dovolatelka polovici domu manželova koupiti z volné ruky, může tak učiniti i ve dražbě a tím dosavadní místnosti si zachovati, nebo s novým vydražitelem nájemní smlouvu o nich ujednati.

Důvod objektivní nevčasnosti požadovaného prodeje dovolání ani podrobněji neprovádí. Mlhavé budoucí poměry nemohou přijíti vůbec v úvahu.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 19. května 1925 Rv I 633/25. *Dr. Grešl.*

K výkladu §u 10 a 239 tr. z.: trestnost spisovatele, redaktora, vydavatele počíná se již zhotovením kartáčových otisků, ačli se dobrovolně nezdržel dalšího tisku. Byl-li tiskopis zabaven, nelze mluviti o dobrovolném ustoupení.

Nejvyšší soud vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v X., jímž byl obžalovaný sproštěn podle § 259 č. 3. tr. ř. obžaloby pro přečin podle § 8 tr. z. a § 14 č. 5. zákona na ochranu republiky, napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a o ní rozhodl.

Z důvodů: Nalézací soud sprostil obžalovaného — o němž zjišťuje, že sepsal zabavený článek, že dal zhotoviti několik kartáčových otisků čís. 229 per. tiskopisu »D. L. Z.«, v němž byl článek jako úvodník otištěn, že je předložil jednak státnímu zastupitelství v X. k censuře, jednak okresní politické správě tamtéž, a že když mu bylo sděleno, že byl článek stát-